

Η πίστη. Αν αυτό είναι το θέμα της ταινίας του Pavel Lungin δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το προσεγγίζει με μια σχεδόν απάνθρωπη αυστηρότητα.

Είναι μια δημιουργία που καταρρίπτει την πιθανότητα κάθε συνεννόησης ανάμεσα σε θρησκευόμενους και μη.

Αν η ζωή είναι μια ανελέητη τιμωρία για τις αμαρτίες, ο θάνατος προβάλλεται σαν η μόνη λύτρωση. Αν η ζωή είναι μια αφόρητη δέσμευση, τότε ο θάνατος έρχεται σαν μοναδική απελευθέρωση.

Ο πρωταγωνιστής, αναγκάζεται να σκοτώσει για να επιζήσει και αυτό τον στοιχειώνει. Διασώζεται από μια μοναστική κοινότητα, στην οποία δεν καταφέρνει να αφομοιωθεί. Περνούν χρόνια τριάντα. Ζει ως ερημίτης, πνιγμένος από το βάρος της αμαρτίας του. Η ιδιαιτερότητα του τον οδηγεί σε ακρότητες. Η καθημερινότητά του είναι μια ατελείωτη προσευχή, μια μετάνοια, μια γονυκλισία. Μια συντριβή.

Η αυθυποβολή της θρησκείας, του δίνει δυνάμεις Μεσσία. Λαϊκοί τον επισκέπτονται για τις υπερφυσικές του δυνάμεις. Το θαύμα εμφανίζεται όπως στη βάση της πίστης. Ως Θεμέλιο και ο σκηνοθέτης θίγει τα θέματα. Άμβλωση, Υγεία, χαμένοι σύντροφοι, Ψυχική υγεία, τρυφηλότητα, όλα τα πλησιάζει, όλα τα θεραπεύει ο πατήρ Ανατόλυ.

Όλα εκτός από τον εαυτό του.

Χτυπιέται κάθε μέρα. ...«ότι ασθενής, η ψυχή μου, ασθενές και το σώμα μου»
Μονολογεί σε ένα διαρκές παραλήρημα με εδάφια από τις Γραφές.

Το φως δεν είναι ποτέ αρκετό. Το γκρι του συννεφιασμένου ουρανού σε συνδυασμό με το μπλε της θάλασσας δεν αφήνουν νότα αισιοδοξίας.

Η μοναδική νέα, όμορφη, ελκυστική, η Ελπίδα, στο πρόσωπο της Αναστάζια, (συνειρμός λεκτικός με την έννοια της Ανάστασης ίσως;) είναι δαιμονισμένη, δέσμια και αυτή με μian απώλεια, με το παρελθόν. Κι όταν θα βρει την ίαση εξαφανίζεται.

Το μοναδικό φως, έρχεται από τους καυτούς κλιβάνους (συνειρμός με την κόλαση;), στις αποχρώσεις του κόκκινου.

Τέτοιος ζόφος.

Η δεισιδαιμονία είναι πανταχού παρούσα.

Στο μαύρο κάρβουνο που φορτώνεται στο καροτσάκι αδιάκοπα, στη βάρκα που μεταφέρει τον Ανατόλυ στις ψυχοφθόρες επισκέψεις του στο νησί.

Η συντριβή κυριαρχεί. ...«*Λίγη Αρετή, πολύ αμαρτία*» Μονολογεί.

Ο σκηνοθέτης είναι ποιητής. Παίζει με τα μουντά χρώματα, τους ήχους του ξύλου, το ψύχος της χιονόπτωσης, τη θέρμη του κάρβουνου.

Παίζει και με τις ψυχές μας.

Αν υπάρχει κάτι βέβαιο, σε αυτή παραγωγή του 2006 είναι πως:

Αν πιστεύεις θα πιστέψεις ακόμα πιο πολύ. Αν δεν, θα απομακρυνθείς ακόμα περισσότερο.

